

Netrvalo to dlouho, přišla liška a začala volat: „Kozlátka, má děťátka, otevřete vaše vrátka, nesu vám plné kozičky mlíčka.“

Kozlátka poslouchala, poslouchala, ale potom odpověděla: „Neotevřeme, to není naší maminky hlas, naše maminka má tenčí hlásek!“

Liška se tím ale odbýt nedala. Za chvíli přišla zase a volala tenčím hlasem: „Kozlátka, má děťátka, otevřete vaše vrátka, nesu vám plné kozičky mlíčka.“

Kozlátka poslouchala, poslouchala, ale potom odpověděla: „Neotevřeme, to není hlas naší maminky, naše maminka má ještě tenčí hlásek!“

Liška poodešla, ale za chvíli volala zase hlasem co možná nejtenčím: „Kozlátka, má děťátka, otevřete vaše vrátka, nesu vám plné kozičky mlíčka.“

Kozlátka poslouchala, ale nemohla tentokrát hlas matky rozeznat. Jedno řeklo: „Je to hlas naší maminky.“

Druhé: „Není!“